

Паула Лайт

„Свободният“ избор
(за кого да гласувам)

Отдавна, много отдавна, когато бях младо момиче и пред очите ми маршируваше сивата комунистическа диктатура, а в света наоколо гърмяха фанфарите на „победилния“ социализъм, за свободните избори се говореше само шепнешком. Самата дума „избор“ звучеше абсурдно, защото, за да избираш, трябва да имаш поне две алтернативи.

Спомням си как при първото си гласуване, когато за избори бях чела само в учебника си по история, учудено излязох от тъмната стаичка и попитах комисията къде са останалите видове бюлетини. За мой късмет, възприеха въпроса ми точно като това, което си беше, плод на детински наивитет.

Формално погледнато, днес е налице свободата да избираш между твърде много варианти. Само че, наистина ли е така? Защо ли тези многообразни алтернативи ми напомнят нашенските колбаси, в червата на които, независимо от екзотичния вид и имена, се тъпче все същата блудкава соя?! Или се сещам за клетия Адам, на когото Бог великодушно казал: „Избирай, човече! Всички жени са твои!“ Хрумва ми и друго сравнение. Представете си твърде бедна пътуваща театрална трупа, където една и съща увяхнала улична артистка трябва последователно да изиграе ролята на съпругата, любовницата, любопитната съседка-клюкарка, пощальона и кварталния полицай.

Мисля, че възможността да избираме е фалшива опаковка. Зад различните маски ни се зъби все същото грозно, лукаво лице на диктатора, който някога дебелишки се перчеше на трибуните, пред които марширувахме...

Понякога в коментарите хора гадаят кой плаща за моите публикации. Не бих имала нищо против да стана малко по-богата. Само че, като честен търговец, бих продавала само качествена стока. Как да рекламирам боклуци? Как да твърдя, че соята е месо, че повяхналата грозница е красиво момиче, а крантата – буен жребец, който ще ни изведе от блатото на отчаянието? Не пиша платени публикации просто, защото няма кого да похваля. За жалост, един от коментарите, според който „Паула вижда и през стените“ е верен. Да, виждам ясно зад маските, зад шарения грим, който скрива бръчките върху морала, зад пищните одежди, покрили мръсното бельо, зад фалша, измамите и гаврата с клетия ни народ. Виждам троянските коне и мулета, които ни пробутват като народни герои, евтините дрънкулки, представяни за злато и диаманти. И ще продължа да разобличавам измамниците, докато дишам, съвсем безплатно.

Не вярвате, че всичко е фалш??? Е, добре, каня ви на театър.

Режисьорът е един, а сценариите различни. Нека да надникнем зад кулисите и да видим какво са нашите актьори на политическата сцена. Не забравяйте, че тук билетите са безплатни, но на изборите ще ви излязат много скъпи и добре си помислете на кого ръкопляските толкова щедро:

БСП (БАЛКАНСКА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА ПОМИЯ) – играе собствената си роля на червена бабичка, накичена с тенекиените значки на славното си минало. Всички театрални трикове са създадени да трогнат най-наивните слоеве от публиката, онези възрастни хора, които биха ронили сълзи за „Многострадалната Геновева“, за „Злочеста Кръстинка“ и „Изгубена Станка“. Налице са всички сладникави елементи на постановката. „Беззащитно“ очилато момче с глуповат вид и прилична подтрижка, което старичките биха искали да ошипят по бузките; крокодилските сълзи на Масларова за нейните „скъпи майчици и бащи“. Репликите се подават в типичната „паткореч“ на Оруел. Говори се дълго, гладко, сложно и витиевато, без да се казва нищо съществено. Използват се думи като „компетентност“, „професионализъм“, „социална политика“. Зад всичко това се зъби болшевишката вълча муцуна на звер, който не се насити да граби от куфарните пари до европейските еврофондове.

НДСВ (НАТРУФЕНО ДВИЖЕНИЕ на СИМЕОНОВИТЕ ВАСАЛИ) – партия от един човек, вече бита карта. Успя да докара на актрисата четири години пълни салони с мита за благородния монарх, напуснал страната като разплакано малко дете и върнал се с рицарска шпага да ни спасява. А зад маската се зъби плейбой, отдавна купен от най-ретроградните червени кръгове, за да върне техните деца и внуци във властта, да изпере парите им в чуждестранните банки и да им докара нови, свежи средства от наивните данъкоплатци. Под това царствено знаме тук се вмъкнаха отрочетата на старите вълци от ЦК на БКП, аморфни карьеристи, които са готови да се продадат и на дявола, за да получат достъп до парче от баницата и всякаква подобна папlach.

ДПС (ДАЛАВЕРИ, ПАРИ, САРАИ) – подходящо средство да се разиграва етническата бучка захар и етническия камшик. В страх и объркване клетите ни сънародници от турски произход гласуват под строй за злодея, по чиито ръце има тяхна кръв. А той върти задник в сложни гюбеци и успява да размества българските политически сили като пешки върху шахматната си дъска. Безнаказан е и такъв би си останал, ако зависи от българските институции. Никой не му прави данъчни проверки, разследванията срещу него умират в зародиш, него не го притесняват съд, полиция или прокуратура.

Герб (ГЕНЕРАЛ ЕВНУХ на РОДНИЯ БОКЛУК) – партия от един и

за един човек. Създадена, за да подмами сексуално неудовлетворените домакини на средна възраст и „мачовците“, които виждат в генерала голям пич, нашенски Джеймс Бонд, дето ще разгроми лошите. А зад мъжкарската фасада се крие типичната нашенска мутра с врат на бик и мозък на фолк певица, чиято цел в живота е да остане пред обектива на камерите, каквото и да му струва това. Това мускулесто и лъскаво нищо ще е принудено да танцува в ръцете на кукловода, защото миналото му не е чисто като момина сълза. Бивш бодигард на Тодор Живков и Симеон, сега е призван да пази отрочетата им с други средства – да бъде тяхната политическа играчка.

Атака (АЗ ТАРИКАТЪТ – АВАНГАРД на КЛОУНИТЕ АНАРХИСТИ) – Тук стигаме до най-хитрата мимикрия на старата артистка. Играе се върху благородна струна в сърцето на българина – неговия патриотизъм. Атака пледира за националните консервативни ценности, за християнски морал и ни шашва с красиви лозунги като „България за българите!“ Привлича като електорат хора честни, потъпквани и готови за борба в името на благородни каузи. Вниманието, обаче, се отклонява от истинската драма, ярко и изкусно. Виновни са турците, циганите, евреите, ЕС, извънземните. За корупцията се говори много, но без имена. Често в речите блика умилено стародавно русофилство. Лидерът е красавец и левент, с войнствен речник и мъжкарско излъчване. Той толкова агресивно поздравява възторжените тълпи с поздрав на генералисимус, че човек забравя, че дори не е ходил войник. Активистите на „Атака“ са агресивни, многословни и нешлифовани. Те са обилно покрит с нафталин анахронизъм, придаващ си авангарден вид. Не бива да забравяме, че, ако искаме България да излезе от блатото, не трябва да гледаме назад, а напред. Жената на Лот се вкаменила, а Евридика се върнала в царството на мъртвите само заради такъв поглед в погрешната посока.

ДСБ (ДЕМОНИЗИРАНИ СЪРДИТИ БЪЛГАРИ) – Иван Костов е мъж със здрав разум и управленски талант, който би могъл да ни приобщи към съвременната европейска демокрация, но допусна грешки, които дадоха възможност на червения режисьор, използващ медийния си слугинаж, да го демонизира. Сега майките едва ли не плашат децата си, че, ако не слушат, „ще ги дадат на чичко Костов“. Така „командирът“ плаща греха си, че допусна да го подмамат евтини илюзионисти като Александър Божков, Христо Бисеров, Йордан Цонев, Светлана Дянкова (последните трима са в Движение за права и свободи – ДПС) за пари и безнадеждно опетни политическата си визия. Боя се, че в момента го

използват за емблема на злото и корупцията тия, които наистина са зли и корумпирани. Жалко!

СДС (СЪЮЗ на ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ) – нашата крехка политическа мечта беше сериозно осквернена и обезобразена още, когато бе засято семето ѝ в каменистата почва на робския ни манталитет. Затова в средите ѝ гъмжи от троянски коне на Държавна сигурност и при всеки истински опит за подем и победа, се появяват „мравки“, „люспи“ и други форми на политически лекета, които убиват и компроментират синята идея. Последен пресен пример за това е фарсът с регистрацията за избори.

„Другата България“ (ДАР за БАЛАМИТЕ) – гнездо на евтини мошеници с болезнени амбиции, употребени да добавят някой и друг глас към излинения електорат на „царя“

„Ред, Законност и Справедливост“ (РЕВОЛЮЦИОННА ЗАВЕРА на САМОТНИЦИ) – Добър опит за честна сценична игра, но унищожен в зародиш от червената артистка – уличница, която, когато не може да намери други аргументи, назовава младите и талантиливи актьори „луди“. Уви, България е земя, където за дълго, дълго време ще считат свестните за луди.

Е, харесва ли ви спектакълът? Бих искала да го представя като комедия, но си е цяла трагедия.

Наред с това, налице е и имуществен ценз. В политическото театро можеш да се включиш само ако ти или родителите ти са крадили достатъчно или ако те купят мафиоти, крадили така. Виж образователен ценз липсва. Ако кандидастваш за роля в политическия театър, да си невеж, простак, малограмотен или просто наивен и задръстен е предимство. На мода са манекенките, научили се да натискат бутончето за гласуване по подаден от кукловода знак.

Е, и какво да сторим? – ще попитате. – Дали да не си останем в къщи в деня на избора?

Не, в никакъв случай! Това би значело да допуснете лошите актьори да чуват аплодисменти, макар и от почти празна зала. Влезте в залата и, ако спектакълът не ви харесва, освиркайте ги! Няма по-лоша позиция от бездействието. Моят човешки и граждански съвет е тия, които искрено вярват на определена политическа сила, да гласуват за нея, а останалите пак да гласуват, но с бюлетина, в която са зачеркнали всички имена. Време е режисьорът да разбере, че съзнаваме колко слаби и жалки са неговите актьори и че за в бъдеще искаме сами да си избираме изпълнителите в представлението. Време е!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11577>]